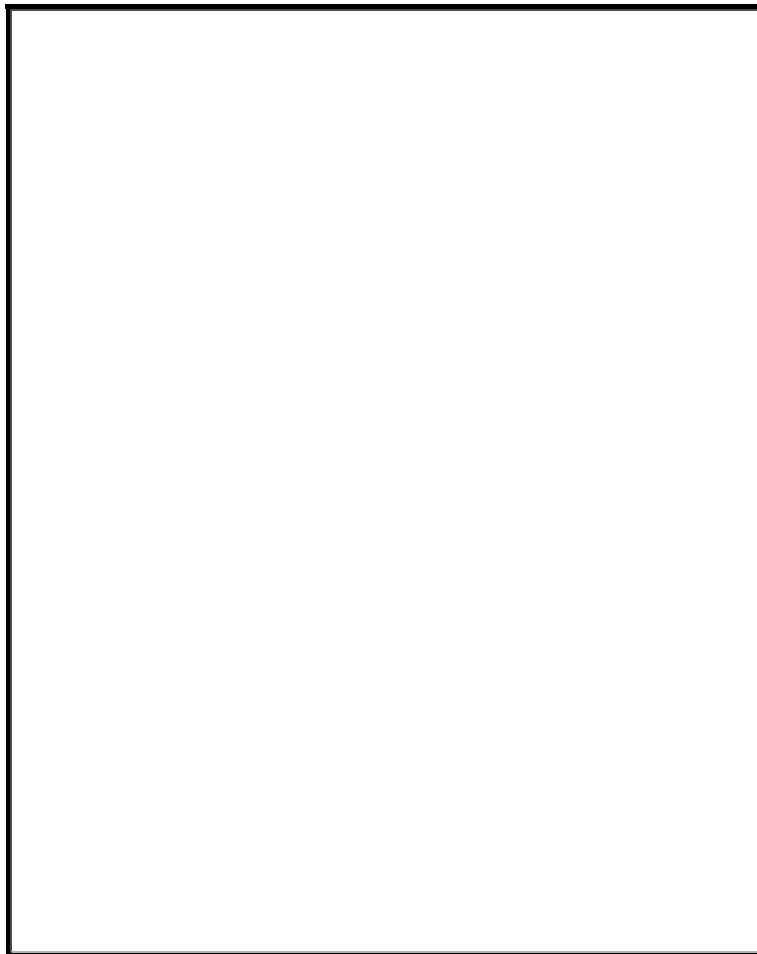

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ ΕΓΧΟΛΠΙΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ καὶ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

1931 - 1996

Γεννήθηκε στην Καζάρμα (Χαραυγή) Μεσσηνίας, το έτος 1931. Υπήρξε ο ενδέκατος και τελευταίος γιός πολύτεκνης οικογένειας, μεταξύ εννέα γιών και δύο θυγατέρων.

Ελαβε την στοιχειώδη εκπαίδευση στην Καζάρμα και τη Γυμνασιακή στην Καλαμάτα. Απεφοίτησε από τη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1957 και απέκτησε διδακτορικό δίπλωμα στη Φιλοσοφική στην Μαγεντία. Υπηρέτησε ως βοηθός στο Πανεπιστήμιο του Μύνστερ. Απέκτησε το διδακτορικό δίπλωμα στη Θεολογική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Νυμφεύθηκε την Αντωνία Λέντς με την οποία απέκτησε τρεις γιούς.

Χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος από τον Αρχιεπίσκοπο Θυατείρων και Μ. Βρετανίας Αθηναγόρα, το έτος 1962, στην Στουτγάρδη και υπηρέτησε ως εφημέριος στο Αννόβερο και Κολωνία. Επέστρεψε στην Ελλάδα το 1968 και διορίστηκε εφημέριος στον Ι.Ν. Αγ. Τριάδος Αμπελοκήπων και στη συνέχεια στην Αγ. Παρασκευή Αττικής, όπου υπηρέτησε ως την κοίμησή του.

Συγχρόνως διορίστηκε Γραμματέας της Συνοδικής Επιτροπής Αποδήμου Ελληνισμού και το 1980 Γραμματέας της Συνοδικής Επιτροπής επί των αιρέσεων. Διοργάνωσε τους εξής τομείς δραστηριότητας: «Φροντιστήριο Στελεχών Εκκλησιαστικής Προνοίας» 1968, «Σχολή Εθελοντών Διακόντων» 1971, «Φροντιστήριο Αντιμετωπίσεως Αιρέσεων» 1976 και εξής.

Διατέλεσε: Διευθυντής του Γραφείου Ποιμαντικής Αντιμετώπισεως των Αιρέσεων στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών, Διευθυντής της Υπηρεσίας Ενημερώσεως Διαλόγου και Πολιτισμού της Αρχιεπισκοπής, Πρόεδρος του Πνευματικού Συμβουλίου της «Πανελληνίου Ενώσεως Γονέων για την Προστασία του Ελληνορθόδοξου Πολιτισμού της Οικογενείας και του Ατόμου», Πρώτος Αντιπρόεδρος του «Ορθόδοξου Επιμορφωτικού Κέντρου Ενημερώσεως και Διαλόγου», Πρόεδρος του Πνευματικού Συμβουλίου του Πνευματικού Κέντρου Αγίας Παρασκευής, Α΄ Αντιπρόεδρος του «Διορθόδοξου Συνδέσμου Πρωτοβουλιών Γονέων».

Ως Γραμματέας της Συνοδικής Επιτροπής διοργάνωσε πληθώρα Κληρικολαϊκών Συνάξεων, Συνεδρίων, Σεμιναρίων. Ημερίδων, Πανελλαδικών και Πανορθόδοξων Συνδιασκέψεων, το «Σεμινάριο Πίστεως», το «Σεμινάριο Οικοδομής στην Ορθοδοξία», το «Σεμινάριο Ορθόδοξου Πίστεως», το «Θεολογικόν Σεμινάριον».

Συνέγραψε 40 βιβλία ποικίλου ποιμαντικού περιεχομένου, που καλύπτουν τους τομείς της ενοριακής δραστηριότητας, την οριοθέτηση της Ορθόδοξου Πίστεως και της ποιμαντικής στρατηγικής της Εκκλησίας έναντι των ποικίλων αιρέσεων.

Συνέτασσε με συνεργάτες τα Δελτία: «Μαρτυρία», «Πληροφορείν», «Δελτίον Ενημερώσεως», «Δελτίον Επικοινωνίας». Πολλά άρθρα του δημοσιεύθηκαν στις καθημερινές εφημερίδες και περιοδικά. Μίλησε σε πλείστες πόλεις της Ελλάδας και σε Γυμνάσια και Λύκεια. Είχε δύο τακτικές εκπομπές στο Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Συμμετέσχε σε πλείστα Διεθνή Συνέδρια Πρωτοβουλιών Γονέων στο Εξωτερικό, σε συνελεύσεις του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών και Συνεδρίων Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και σε συνέδρια αντιαρρετικού χαρακτήρα στη Ρωσία, Βουλγαρία και Κύπρο.

Εξεδήμησε προς Κύριον την **2α Μαΐου 1996** έχοντας αφιερώσει τη ζωή του στην Εκκλησία και έχοντας προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στη στήριξη της Αλήθειας της Πίστεως και στο Ποιμαντικό έργο της Εκκλησίας. Ένα περίπου έτος αργότερα τον ακολούθησε στην εκδημία και η πρεσβυτέρα Αντωνία. Η πρεσβυτέρα υπήρξε γι' αυτόν πολύτιμη σύζυγος, αξία μητέρα και αναντικατάστατη βοηθός στη ζωή, καλύπτοντάς τον σε όλους τους τομείς, ώστε απερίσπαστος να μπορεί να επιδοθεί στο πράγματι μεγάλο και ουσιαστικό Εκκλησιαστικό έργο του.

Ο π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος και το εν τη Εκκλησία έργο του

Κυριακού Τσουρού

των αιρέσεων

Πρωτοπρεσβυτέρου π.

Γραμματέως της Συνοδικής Επιτροπής επί

Είναι δίκαιον να καυχάται και να σεμνύεται η Καζάρμα Μεσσηνίας, η γενέτειρα του μακαριστού Πρωτοπρεσβυτέρου Αντωνίου Αλεβιζοπούλου για το λαμπρόν τέκνον της. Και αρμόζει ο δίκαιος έπαινος στον εντιμότατον Δήμαρχον και το Δημοτικόν Συμβούλιον Βουφράδων και τους ομοχωρίους του αιμνήστου πατρός για την διοργάνωση της σημερινής εκδηλώσεως μνήμης και τιμής στον αιμνήστου εργάτην του αμπελώνος του Κυρίου, αλλά και για την απόφαση της αφιερώσεως της κεντρικής πλατείας της γενέτειρας του π. Αντωνίου στο επιφανές τέκνον της.

Με την παρουσίαν και τις ευλογίες του παλιού Ποιμενάρχου της Επαρχίας ταύτης, Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, η Εκκλησία προσδίδει την πρέπουσαν τιμήν προς το επιφανές τέκνον της τοπικής Εκκλησίας και λαμπρύνει την οργανωθείσαν εκδήλωσιν.

Ευχαριστώ θερμώς τον Σεβασμιώτατον και τον Κύριον Δήμαρχον για την ευλογίαν, την ευκαιρίαν και την δυνατότητα που μού έδωσαν να βρίσκομαι εδώ, και να αναφερθώ δι' ολίγων εις το πρόσωπον του τιμωμένου πατρός. Μαζί μου ευρίσκονται παρόντες ο νυν πρόεδρος της Πανελληνίου Ενώσεως Γονέων κ. Γεώργιος Αλεβιζόπουλος, πρωτότοκος υιός του τιμωμένου κληρικού και ο αδελφός του Χριστόφορος (τρίτος υιός), ο ομότιμος πρόεδρος της κ. Αθανάσιος Νεοφώτιστος και οι εκ των μελών των Συμβουλίων της ΠΕΓ κ. κ. Ευάγγελος Κατσάτος και Ιωάννης Μηλιώνης, ως εκπρόσωποι της ΠΕΓ, και μαζί τους άλλοι συνεργάτες του π. Αντωνίου και δικοί μου πολύτιμοι συνεργάτες.

Όταν το 1931 έβλεπε το φως του κόσμου τούτου, εδώ στην Καζάρμα, ο τελευταίος και ενδέκατος υιός της πολύτεκνης οικογένειας Γεωργίου και Παναγιώτας Αλεβιζοπούλου, κανείς δεν φανταζόταν ότι αυτό το άσημο παιδί θα γινόταν αργότερα «σκεύος εκλογής», το οποίον ο Κύριος θα προώριζε για σοβαρή και υπεύθυνη ποιμαντική διακονία μέσα στην Εκκλησία, σε δύσκολους καιρούς. Τα σπάνια προσόντα του άρχισαν ήδη να εκδηλώνονται στις σπουδές του και στην διακονία του αργότερα. Οι σπουδές του στην Αθήνα και στην Γερμανία, η διακονία του ως κληρικού στην Κολωνία και στο Αννόβερο της Γερμανίας κατ' αρχάς, και στους Ναούς Αγ. Τριάδος και Αγ. Παρασκευής των Αθηνών, αργότερα, ανέδειξαν τον ταπεινόν γόνον της Καζάρμας σε επιστήμονα της θεολογικής επιστήμης και καλόν ποιμένα της λογικής Ποίμνης του Χριστού.

Η σύντροφος της ζωής του μακαριστή Πρεσβυτέρα Αντωνία υπήρξεν ο αφανής συγκυρηναίος του και ο αποφασιστικός συντελεστής της μεγάλης προφοράς του. Η

σύντομη πορεία του, στα 64 χρόνια της επί γης ζωής του, υπήρξεν λαμπρά, γόνιμη και ιδιαιτέρως πλούσια, όχι μόνον σε συγγραφικό έργο, αλλά κυρίως σε ποιμαντικό έργο, που είχε σαν αποτέλεσμα την σωτηρία πλήθους ψυχών.

Μικρός το δέμας και ασθενικός, αλλά γίγαντας στο πνεύμα, πληθωρικός και πανίσχυρος σε αντίληψη και δράση, ο π. Αντώνιος υπήρξεν πρωτοπόρος, ανεπανάληπτος, πρωτότυπος, συστηματικός και βαθύς απολογητής πατέρας της Εκκλησίας μας, με διαίσθηση καταπληκτική και ευαίσθητο Ορθόδοξο αισθητήριο. Η προσφορά του είναι πολύτιμη για την Εκκλησία.

Η οξεία θεολογική του σκέψη και το πλούσιο συγγραφικό του έργο είχαν στόχο την κατάρτιση του λαού του Θεού, και την θωράκιση του από την μεθοδευμένη προσηλυτιστική δραστηριότητα των ποικιλώνυμων αιρέσεων και των παραθρησκευτικών ομάδων. Αφιέρωσε την ζωή του ολόκληρη στην ενημέρωση Ποιμένων και Ορθοδόξου πληρώματος πάνω στους κινδύνους και τα προβλήματα που δημιουργούνται από την δραστηριότητα των αιρέσεων και των παραθρησκευτικών ομάδων της λεγόμενης "Νέας Εποχής", για το άτομο, την οικογένεια και την κοινωνία.

Εκληροδότησε στην Ορθόδοξη Ελληνική βιβλιογραφία 40 πολύτιμα και ανεπανάληπτα βιβλία, τα οποία για πολλά χρόνια θα αποτελούν την βάση της ποιμαντικής εργασίας της Εκκλησίας μας στον ευαίσθητο και καίριο αυτόν τομέα της αντιαιρετικής δραστηριότητός της.

Παράλληλα ο ακάματος π. Αντώνιος εκάλυπτε τις νευραλγικές θέσεις του Γραμματέως της Συνοδικής Επιτροπής επί των Αιρέσεων (από την δεκαετία του 70). Σ' αυτήν την Επιτροπή με εκάλεσε κοντά του το έτος 1977 και εκεί εγνώρισα τις ιδιαίτερες ικανότητες του, εδιδάχθηκα από αυτόν τον ορθό τρόπον της αντιμετώπισης του προβλήματος και εμαθήτευσά 19 ολόκληρα χρόνια, για να αναλάβω ανάξια την συνέχιση της διακονίας του στην ίδια Επιτροπή το έτος 1996 μετά την κοίμηση του.

Ως πλησιέστερος συνεργάτης του εγνώρισα το πολύπλευρο έργο του π. Αντωνίου, το οποίο καταφαίνεται και από μόνην την αναφοράν των σημαντικότερων τομέων και τρόπων της δραστηριότητος του.

Ίδρυσε το Φροντιστήριο Στελεχών Εκκλησιαστικής Διακονίας (1968), και το Αντιαιρετικόν Φροντιστήριο (1975 και εξής).

Οργάνωσε Σεμινάρια Πίστεως και οικοδομής στην Ορθοδοξία, Ιερατικές Συνάξεις, Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις (επτά μέχρι την κοίμησίν του. Εφέτος διοργανώνομε την 12η).

Ίδρυσε την Πανελλήνια Ένωση Γονέων για την Προστασία του Ελληνορθόδοξου Πολιτισμού της Οικογενείας και του Άτομου, το Ορθόδοξον Επιμορφωτικόν Κέντρον Ερευνών και Διαλόγου, τον Διορθόδοξον Σύνδεσμον Πρωτοβουλιών Γονέων. Συνέταξεν αναρίθμητα άρθρα σε περιοδικά και εφημερίδες, φυλλάδια, εκθέσεις και εισηγήσεις. Διοργάνωσε πλήθος ομιλιών, συνεντεύξεων και διαλέξεων, εκατοντάδες ραδιοφωνικές εκπομπές (κυρίως από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος). Είναι συντάκτης των φυλλαδίων «Μαρτυρία» και «Πληροφορείν» και ο ιδρυτής του περιοδικού «Διάλογος».

Ο χρόνος δεν επιτρέπει να επεκταθούμε περισσότερο.

Η μαθητεία μου κοντά του όλα αυτά τα χρόνια εξελίχθηκε σε μια βαθειά εκτίμηση και αναγνώριση των πολλών χαρισμάτων του. Οποιοσ τον εγνώρισε από κοντά και πραγματικά, μπορεί ανεπιφύλακτα να ομιλήση για την αναμφισβήτητη πνευματική, θεολογική, επιστημονική, κοινωνική, συγγραφική, οργανωτική, διανοητική και ηθική αξία και συγκρότηση αυτής της σύγχρονης χαρισματικής Εκκλησιαστικής προσωπικότητος. Ένας δεσμευτικός θαυμασμός τραβούσε τους

συνεργάτες του γύρω του στον δύσκολο και επικίνδυνο τομέα της ποιμαντικής αντιμετώπισης των προβλημάτων, που δημιουργεί η δραστηριότητα των ποικιλώνυμων νεοφανών αιρέσεων και των παραθρησκευτικών ομάδων.

Μπορώ απερίφραστα να ομολογήσω ότι το ψυχικό σθένος αυτού του ισχνού στο σώμα, αλλά δυναμικού και μαχητικού λευίτου, ήταν απaráμιλλο. Είχε την ικανότητα αυτό το αεικίνητο ράσο να ξεσηκώνει, να απασχολή συγχρόνως πολλά άτομα, να συντάσσει με άνεση εμπεριστατωμένα κείμενα, να αντιλαμβάνεται με ταχύτητα την ουσία των πραγμάτων, να διεισδύει με λεπτότητα σκέψης στα νοήματα της Θείας Αλήθειας.

Η διαίσθηση του και η οξεία πνευματική του όσφρηση ενετόπιζαν ακόμη και τις πιο λεπτές αποκλίσεις από την Ορθόδοξη Πίστη και Παράδοση και τον έκαναν ανυποχώρητο. Συνεδύαζε την Ορθόδοξη Παράδοση με την εφαρμογή της οικονομίας.

Ο π. Αντώνιος εμελέτησε πολύ την Αγία Γραφή και τους Πατέρες της Εκκλησίας και edίδαξε σε όλους μας την αναγκαιότητα να εντρυφούμε στις αστήρευτες αυτές πηγές της Αλήθειας. Για να προχωρήσει στην αναίρεση της πλάνης ξεκινούσε από την οριοθέτηση, όπως έλεγε της Ορθοδόξου Πίστewος.

Νομίζω ότι για πολλά χρόνια η φωνή της Εκκλησίας μας για τις αιρέσεις και τις παραθρησκευτικές οργανώσεις θα είναι **«φωνή Αντωνίου Αλεβιζοπούλου»**. Και νομίζω ότι δεν υπερβάλλω υποστηρίζοντας ότι εμείς οι [παραλειπόμενοι], αν θέλωμε να μιλάμε σωστά σ' αυτόν τον ευαίσθητο ποιμαντικό τομέα, πρέπει να μιλάμε **«κατά Αλεβιζόπουλου»**.

Η βαρύτητα, η αποτελεσματικότητα και η δύναμη του έργου του π. Αντωνίου βεβαιώνεται και από την στάση των αιρετικών ομάδων απέναντί του. Τους αφαιρούσε τα προσώπια και φανέρωνε τα πραγματικά τους πρόσωπα. Εν αυτό και οι πλέον ασυμβίβαστες μεταξύ τους ομάδες συσπειρώθηκαν και συνεμάχησαν άνομα εναντίον του. Ο π. Αντώνιος έγινε γι' αυτούς ο κύριος στόχος της λυσσαλέας επιθέσεως τους. Νόμισαν ότι πλήττοντας αυτόν θα πλήξουν το ποιμαντικό έργο της ίδιας της Εκκλησίας.

Τον κατηγορήσαν, τον συκοφάντησαν, τον λασπολόγησαν, τον ειρωνεύτηκαν, τον εχλεύασαν οι εχθροί της Ορθοδοξίας. Όσο έβλεπαν ότι ο λόγος του οικοδομεί τις κλονισμένες καρδιές και ξυπνάει τις πλανεμένες και στηρίζει το Ορθόδοξο φρόνημα, τόσο ενίσχυαν την λυσσαλέα τακτική τους εναντίον του. Ακολούθησαν οι μηνύσεις, οι αγωγές και οι απειλές, ακόμη και για την φυσική του εξουδετέρωση.

Όμως ο π. Αντώνιος έμεινε ακλόνητος, νικών, δια της χάριτος του «ενδυναμούντος» αυτόν Χριστού, τον Οποίον τόσον ηγάπησεν και τόσον πιστά και αυτοθυσιαστικά υπηρέτησεν.

Έγραψε για τον π. Αντώνιο το έτος 1997 ο τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος και νυν Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. κ. **Χριστόδουλος**:

«Εγνώρισamen τούτον καλώς και μαρτυρούμεν, ότι έφερεν εν εαυτώ γνώσια γνωρίσματα αποστολικού ανδρός, ανεπαίσχυντου εργατου του Ευαγγελίου. Έζησε δια τον Χριστόν και την Εκκλησίαν. Ανήρ αγαθός,

πλήρης Πνεύματος αγίου, σεμνός, του ιδίου οίκου καλώς προϊστάμενος, ακαταπόνητος, ακατάβλητος, μαχητικός, ανυποχώρητος, θείω ζήλω πυρπολούμενος, ποιμήν άριστος και φιλοστοργώτατος πατήρ, μεθοδικός, εργατικός, σκεύος εκλογής του Θεού και την μάχαιραν του Πνεύματος εναντίον ψυχοκτόνων οργανώσεων και κινήσεων».

Και ο Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος συνεπλήρωνεν: **«Χωρίς υπερβολήν, η προσωπικότης του πρωτοπρεσβυτέρου Αντωνίου Αλεβιζοπούλου ανάγει την σκέψιν εις τους αντιαιρετικούς συγγραφείς, οι οποίοι, ήδη από τον 5ο αιώνα, ενεφανίσθησαν εν τη Εκκλησία, και έκτοτε κατά χρονικούς περιόδους έδρασαν δια αντιαιρετικών συγγραμμάτων, αναλόγως προς τας εμφανισθείσας ποικιλώνυμους αιρέσεις».**

Ο Δε Ρουμάνος θεολόγος π. Δημήτριος **Staniloae** είχε πει παλαιότερα:

«... Ολόκληρο το έργο του Έλληνος πατρός Αντωνίου Αλεβιζοπούλου μαρτυρεί μία ψυχή που φλέγεται από το ζήλο υπέρ της Ορθοδοξίας, για εκείνο το μέρος του χριστιανισμού, που έμεινε δια μέσου του χρόνου παρ' όλες τις τρομακτικές επιθέσεις των έχθρων του, άγιο και άσπιλο ...

... Πάντοτε ο Θεός διετήρησε για τον εαυτό του ένα υπόλοιπο, ένα άγιο μερίδιο, μεγάλους άνδρες για να φέρουν την αλήθεια στην τελική και κατά κράτος νίκη. Ο π. Αντώνιος συγκαταλέγεται μεταξύ αυτών και γεμίζει την ψυχή μας από χαρά και ελπίδα, βλέποντες Πώς η Αγία Ορθοδοξία έχει πάντοτε τους ευλογημένους αθλητές της».

Σεβασμιώτατε, κύριε Δήμαρχε,

Ο π. Αντώνιος στο τελευταίο βιβλίο του «Το νόημα της ζωής στο φως της "Ορθοδοξίας» έγραφε:

«Οι δοκιμασίες στη ζωή, λένουν οι Πατέρες της Εκκλησίας, συντελούν στο να γνωρίσει ο άνθρωπος την αδυναμία του και τα ταπεινωθεί προφυλάσσοντας τον εαυτό του από το λογισμό της υψηλοφροσύνης» και συνεπλήρωνε:

«Για τον πιστό αληθινή συμφορά δεν είναι ο θάνατος και πολύ λιγότερο ο άδικος θάνατος, που αποτελεί μαρτύριο. Αληθινή συμφορά είναι μονό η αμαρτία και ο αιώνιος θάνατος, ο αιώνιος χωρισμός από τον Θεό. Το να βαδίζει ο πιστός προς την εμπειρία του θανάτου περνάει σε νέα πραγματικότητα, απαλλαγμένη από την κακότητα της ζωής εισέρχεται στο ήσυχο λιμάνι της ειρήνης και της αγάπης του Θεού».

Αυτός υπήρξεν, αυτός είναι, αυτός θα παραμείνει ο αείμνηστος Πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, ο καλός ποιμήν, ο φωτισμένος θεολόγος, ο σύγχρονος απολογητής, ο κοινωνικός και Εκκλησιαστικός εργάτης, ο λαμπρός οικογενειάρχης, ο «εν επιγνώσει» Χριστιανός. «Η επισύστασις του η καθ' ημέραν» και η αγωνία του ήταν «η μέριμνα πασών των Εκκλησιών» (Β' Κορ. ια' 28).

«Ας αναπαύεται μακαρίως το ανήσυχο πάντα πνεύμα του «εκ των κόπων αυτού» (Αποκ. ιδ' 13) «ένθα πάντων εστί των ευφραινομένων η κατοικία» και ο Κύριος μας Ιησούς, στον Οποίον αφιέρωσε ολόκληρη την ζωή του ας στεφανώση τον «καλόν αγωνιστήν» π. Αντωνίου Αλεβιζόπουλου με τον «στέφανον της ζωής».

ΟΛΙΓΑ ΨΗΓΜΑΤΑ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ, ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ ΣΤΟΝ

ΓΕΡΟΝΤΑ ΜΑΣ

του κ. Αθανασίου Νεοφώτιστου, Επίτιμου Προέδρου της Π. Ε. Γ.

Στις 2 Μαΐου της χρονιάς που διανύουμε συμπληρώθηκαν 10 χρόνια από την κοίμηση του μακαριστού πατρός Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, ιδρυτού και Πνευματικού γέροντα της Π. Ε. Γ.

Οι συνεργάτες του που ζήσαμε δύο δεκαετίες μαζί του δεν μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε πότε πέρασαν τα χρόνια αυτά. Μάς φαίνεται ότι πέρασε από τότε μόνο μία ημέρα, ότι όλα τα γεγονότα της τελευταίας του συνέβησαν σήμερα.

Ο ίδιος έλεγε πάντοτε ότι αποτελούμε όλοι ζώντες και τεθνεώτες μια πνευματική κοινωνία εν Χριστώ. Για τους πιστούς έλεγε, δεν υπάρχει διαχωρισμός των εν ζωή και των κεκοιμημένων. Όλοι του Κυρίου εσμέν είτε ζώμεν είτε αποθνήσκωμεν.

Για μας που τον ζήσαμε από κοντά σ' όλες τις πνευματικές εκδηλώσεις και εξάρσεις και λατρευτικές συνάξεις είναι πάντοτε στη μνήμη μας, είμαστε μαζί του σ' όποιο μέρος και χώρο βρεθούμε, τον αισθανόμαστε ότι πάντα μας οδηγεί και μας ευλογεί και πρεσβεύει για μας τώρα που έχει παρρησίαν ενώπιον του Κυρίου μας.

Ποτέ δεν είπαμε, δεν νοιώσαμε ότι τον χάσαμε, αλλά θεωρήσαμε και θεωρούμε τον εαυτό μας πάρα πολύ τυχερό που τον γνωρίσαμε. Η αείμνηστη πρεσβυτέρα του, Αντωνία, που υπήρξε η πιο πολύτιμη συνεργάτης του στο επίπονο, δύσκολο και μαρτυρικό έργο του, μου είπε δύο μέρες πριν την κοίμησή του στον προθάλαμο του Νοσοκομείου που νοσηλευόταν: Θα πω στα παιδιά μου, είπε, ότι δεν τον χάσαμε, αλλά θα δοξάζουμε το Θεό που τον είχαμε. Κι' εμείς δεν λέμε ποτέ ότι τον χάσαμε αλλά πάντα λέμε: Δόξα τω Θεώ που τον είχαμε και τον έχουμε. Δόξα τω Θεώ, που μας χάρισε αυτό το δώρο να τον συναντήσουμε στην

πορεία της ζωής μας.

Η αείμνηστη πρεσβυτέρα Αντωνία ήταν ένας άγγελος στη ζωή του. Στάθηκε στο πλευρό του με τη σιωπή της και με την ενεργό συμπαράστασή της αναντικατάστατος βοηθός και συνεργάτης του και τον βοήθησε με τον ανεπανάληπτο τρόπο της στην επιτυχία του μεγαλειώδους έργου του. Μού είπε κάποτε ο π. Αντώνιος: **«Σκέπτομαι,**

αν δεν είχα την

Αντωνία πρεσβυτέρα μου, αν θα μπορούσα να έχω αυτόν τον ελεύθερο απεριόριστο χρόνο στη διάθεσή μου, για το έργο που η Εκκλησία μου ανέθεσε».

Εκφράζουμε την απέραντη ευγνωμοσύνη μας προς την αείμνηστη πρεσβυτέρα Αντωνία Αλεβιζοπούλου, γιατί χάρη στη δική της συμβολή μπόρεσε ο πατήρ Αντώνιος να φέρει εις πέρας το μεγαλειώδες έργο του, τη μεγάλη του προσφορά στην Εκκλησία και στο Έθνος μας.

Θα μου επιτρέψετε, αγαπητοί αναγνώστες, να σάς αναφέρω ένα προσωπικό μου

συναισθηματικό βίωμα δύο ημέρες πριν τη μακαρία κοίμησή της. Ζήτησε απ' όσους βρισκόμασταν δίπλα της, να της βάλουν, όσοι θα την ετοιμάσουν για το τελευταίο ταξίδι της, να της βάλουν στα χέρια της τον ξύλινο Σταυρό που δεν του αποχωρίστηκε στη ζωή της ποτέ. Την κοίταξα με δέος και θαυμασμό και είπα μέσα μου. Εσύ Κυρά μας δεν έχεις ανάγκη να κρατάς κάποιο σημείο αναγνωρίσεως για να σου επιτραπεί η είσοδος. Για σένα οι πύλες του Παραδείσου θα είναι ολάνοιχτες και η υποδοχή σου πανηγυρική.

Τέτοιες ψυχές, όπως ο πατήρ Αντώνιος και η πρεσβυτέρα Αντωνία είναι για μας ο πολυτιμώτερος θησαυρός και η συνεχής εγρήγορσή μας για να μην ξεχνιόμαστε και ξεστρατήσουμε και χάσουμε τον προορισμό μας. Πάντα όταν άκουγα τον πατέρα Αντώνιο, όταν βίωνα μαζί του ανεπανάληπτες πνευματικές στιγμές πίστευα στην απόλυτη εφαρμογή στο πρόσωπό του, του νοήματος του Παλαμικού στίχου. Ένας μόνο μπορεί να δώσει νόημα στη ζωή μας. Έδωσε νόημα στη ζωή μας έτσι που όλοι όσοι τον ακολουθήσαμε στο κοπιαστικό έργο του να θεωρούμε τα χρόνια που ζήσαμε κοντά του ως το πολυτιμώτερο κομμάτι της επίγειας ζωής μας.

Επαναλαμβάνουμε για πολλοστή φορά: Μεγάλη η προσφορά του στην Εκκλησία και στο Έθνος μας. Σ' όλη του τη ζωή δεν γνώρισε μια μέρα ξεκούρασης. Μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του είχε κάτι να πει, είχε κάτι να κάνει.

Μέσα από τη διακονία του, από τα γραπτά του, από τα ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά προγράμματά του βοήθησε χιλιάδες ανθρώπους βρίσκοντάς τους μέσα στο σκοτάδι της πλάνης και φέρνοντάς τους πίσω στο Χριστό. Ο Κύριος ευδόκησε να τοποθετηθεί ο π. Αντώνιος από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας μας στον τομέα του αντιαρετικού έργου σε μια πολύ δύσκολη ώρα. Εκατοντάδες αιρέσεις, παραθρησκευτικές ομάδες και ψυχολατρείες κατέκλυσαν, τις δεκαετίες του 80 και 90 τη χώρα μας και συνεχίζουν τη δραστηριότητά τους, και απειλούσαν και απειλούν να τη μετατρέψουν σ' ένα τεράστιο «πάζλ» αντεκκλησιαστικό και ανορθόδοξο. Και ο πατήρ Αντώνιος αποτέλεσε και αποτελεί και σήμερα με τα συγγράμματά του τον κυματοθραύστη όλης αυτής της φουρτουνιασμένης θάλασσας.

Ο πατήρ Δημήτριος **Staniloae**, εξέχουσα μορφή της Εκκλησίας της Ρουμανίας, έγραφε για τον π. Αντώνιο το 1994, **«Ολόκληρο το έργο του Έλληνας πατρός Αντωνίου μαρτυρεί μια ψυχή που φλέγεται από το ζήλο υπέρ της Ορθοδοξίας για εκείνο το μέρος του Χριστιανισμού που έμεινε δια μέσου του χρόνου παρ' όλες της τρομακτικές επιθέσεις των εχθρών του, άγιο και άσπιλο. Πάντοτε ο Θεός διετήρησε για το Εαυτόν Του ένα υπόλοιπο, ένα άγιο μερίδιο, μεγάλους άνδρες για να φέρουν την αλήθεια στην τελική και κατά κράτος νίκη. Ο πατήρ Αντώνιος συγκαταλέγεται μεταξύ αυτών και γεμίζει την ψυχή μας από χαρά και ελπίδες βλέποντας πως η Αγία Ορθοδοξία έχει πάντοτε τους ευλογημένους αθλητές της».**

Το έργο που επιτελούσε, το διακόνημά του στην Εκκλησία δεν ήταν καθόλου εύκολο. Αντιμετώπισε δυσκολίες, αντιξοότητες, ακόμη και διώξεις, πάντοτε με επιτυχία. Βλέποντας κανείς την ασίγαστη εργατικότητά του απορούσε πως μπορούσε αυτό το ασκητικό, το αδύνατο και ταλαιπωρημένο κορμί, με πολλές ασθένειες (ήταν ένα «μουσείο» ασθενειών) και την ελαχιστότατη όραση να κάνει τόσα πολλά πράγματα. Έγραφε σε άρθρο του, για τον π. Αντώνιο ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος. **«Όταν πλησίαζα τον π. Αντώνιο, ιδίως τον τελευταίο καιρό και άκουγα από το στόμα του τις δυσκολίες που είχε, έμενα κατάπληκτος. Θυμάμαι μια φορά που μου έλεγε, ότι έγραφε και**

διάβαζε με την ελάχιστη όραση που του είχε απομείνει στο ένα μάτι αφού από το άλλο μάτι δεν έβλεπε καθόλου. Τότε έμεινα άφωνος. Στην περίπτωση του ίσχυε ο λόγος του Χριστού στον Απόστολο Παύλο, «η γαρ δυναμίς μου εν ασθενεία τελειούται» (Β΄ Κορινθ. ΙΒ΄ 9). Ο θαυμασμός μου αυξήθηκε όταν μου έλεγε για την ασθένεια της πρεσβυτέρας του και γενικά τις δυσκολίες της οικογενείας του. Κι' όμως εκείνος, παρά τους πειρασμούς, εργαζόταν ακάματα το δύσκολο και υπεύθυνο έργο που του ανέθεσε η Εκκλησία».

Πολλοί έχουν ασχοληθεί κι' έχουν γράψει βιβλία για τις αιρέσεις, όμως ο πατήρ Αντώνιος δεν «είδε» το φαινόμενο αυτό σαν θεωρητικός αναλυτής αποστασιοποιημένος από τα προβλήματα που δημιουργούν. Βίωνε καθημερινά τα δράματα που δημιουργούσαν οι αιρέσεις στις ψυχές των ανθρώπων που πλασμένες κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του Θεού, και μάλιστα σε ανθρώπους που είχαν δεχθή το Ορθόδοξο Βάπτισμα. Πονούσε αφάνταστα και έκλαιγε όταν έβλεπε ανθρώπους και ιδίως νέους που ακολουθούσαν τα παραπλανητικά κηρύγματα των διαφόρων αιρέσεων που με τις δοξασίες τους ακυρώνουν το μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας. Αυτός ήταν κυρίως ο λόγος που τον έκανε, όταν ήταν στη Γερμανία, πανεπιστημιακός βοηθός στο Πανεπιστήμιο του Muenster, να εγκαταλείψει αυτόν τον λαμπρό της πανεπιστημιακής επιτυχίας δρόμο και να βαδίσει «την οδόν την στενήν την τεθλιμένην των ποιμένων και να άρει τον Σταυρόν ως ζυγόν». Γράφει σε άρθρο του, που δημοσιεύτηκε στο «Αφιέρωμα» γι' αυτόν, ο αδελφός του κ. Φώτης Αλεβιζόπουλος, διακεκριμένος νομικός: **«Και ενώ όλα έδειχναν ότι του επεφυλάσσετο λαμπρή πανεπιστημιακή καριέρα, αντιλαμβάνεται τα τεράστια ποιμαντικά προβλήματα των Ελλήνων μεταναστών της Γερμανίας, παραιτείται από την**

πανεπιστημιακή του θέση, δέχεται την τεράστια πρόσκληση να υπηρετήσει τα προβλήματα αυτά και χειροτονείται διάκονος και πρεσβύτερος στην πρωτεύουσα του ομοσπονδιακού κράτους της Γερμανίας, της Κάτω Σαξωνίας, αφού στο μεταξύ έχει νυμφευθεί την φοιτήτρια της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Βερολίνου, Αντωνία, που βαφτίστηκε Ορθόδοξη και στάθηκε πολύτιμη συνεργάτις, μοναδική θυγατέρα του προτεστάντη πάστορα Κάρλ Λέντς».

Οι δυσκολίες στην πορεία του προς τα γράμματα ήταν πάρα πολλές. Ήταν το 11 τέκνο (ο Βενιαμίν) της πολύτεκνης οικογένειας του Γεωργίου και της Παναγιώτας Αλεβιζοπούλου, αγροτών, ενός μικρού χωριού της Μεσσηνίας, την Καζάρμα. Ήδη όταν ενηλικιώθηκε κι' έπρεπε ν' ακολουθήσει Πανεπιστημιακή καριέρα σπούδαζαν και άλλα αδέρφια του και το σκεπτόταν πολύ να επιβαρύνει κι' αυτός τους γονείς του, με ανώτερες σπουδές. Κάποτε σ' έναν από τους νυκτερινούς περιπάτους που κάναμε οι δύο μας στο περιθώριο εκδηλώσεων, μου εκμυστηρεύθηκε το εξής περιστατικό: **«Ήμουν στην Ιερά Μονή Βουλκάνου όταν τελείωσα το Γυμνάσιο και μια μέρα με ρώτησε ο Ηγούμενος. Γιατί δεν πας στην Αθήνα να δώσεις εξετάσεις στη Θεολογική Σχολή αφού έχεις τα προσόντα και δεν πρέπει να κρύψεις το ταλέντο σου; Του είπα στ' αστεία ότι δεν έχω παπούτσια, εννοώντας βέβαια ότι δεν έχω οικονομικές δυνατότητες για να σπουδάσω. Την άλλη μέρα το πρωί βλέπω στο κελί κάτω από το κρεβάτι που κοιμόμουν ένα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια με αρκετά χρήματα μέσα. -Γέροντα, του είπα τι είναι αυτά; Ποιος τα έβαλε κάτω από το κρεβάτι μου; -Η Παναγία, λέει ο γέροντάς, σου τα έβαλε για να πας να σπουδάσεις. Βέβαια εγώ κατάλαβα ότι ο γέροντας έβαλε το χέρι του, όμως ήταν λειτουργός στο Μοναστήρι της Παναγίας και κάθε άρνηση υπακοής στο γέροντα θα ήταν άρνηση στο θέλημα της Παναγίας».**

Θα κλείσουμε το μικρό αυτό αφιέρωμα, την φτωχή αυτή ωδή ευγνωμοσύνης και αγάπης προς τον πατέρα Αντώνιο, με τον τελευταίο στίχο από το ποίημα της στενής συνεργάτιδός του Νικολέτας Κατερινοπούλου με τίτλο «Κοιμήθηκες». (Δημοσιεύθηκε στο «Αφιέρωμα» της Π. Ε. Γ.)

«Πιό ζωντανός από ποτέ είσαι τώρα και νοιώθουμε τις πατρικές ευχές σου, να συντροφεύουν τη ζωή μας κάθε ώρα».

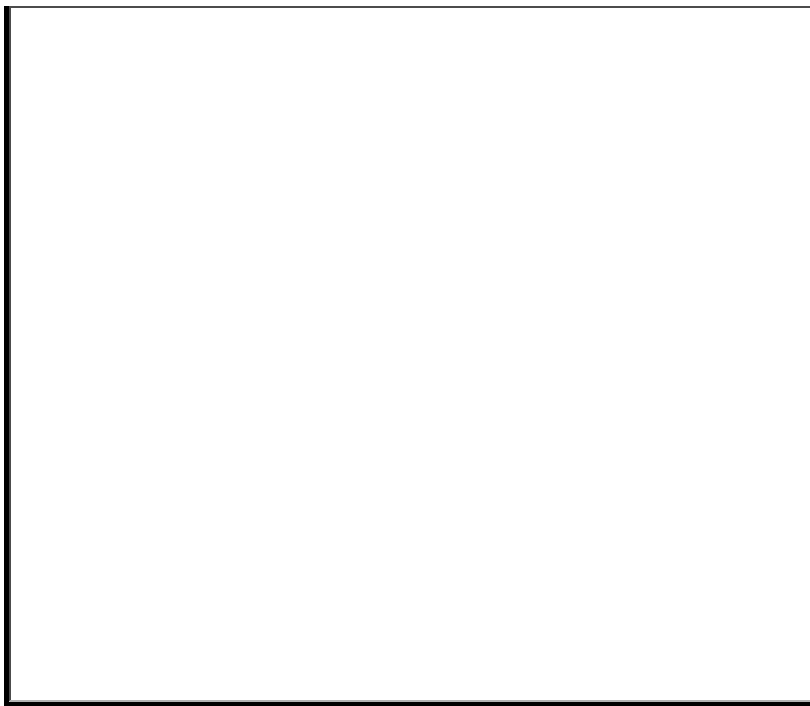

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΑΝΤΩΝΙΟ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού, Γραμματέως της Σ. Ε. επί των αιρέσεων.

Τον μακαριστό πατέρα Αντώνιο Αλεβιζόπουλο συνήντησα για πρώτη φορά κατά την διάρκεια Συνάξεως Κληρικών της Αρχιεπισκοπής Αθηνών στην Ιερά Μονή Πεντέλης. Μέχρι τότε τον γνώριζα μόνον από τις επιστολές προς τους αποδήμους κληρικούς των κοινοτήτων του εξωτερικού, όπου κι εγώ υπηρετούσα μέχρι το 1976

και από το πρώτο βιβλίο του «Ξένος ήμην», το οποίο μου είχε αποστείλει. Τότε, τέλος του 1977, είχε αρχίσει μια σειρά σεμιναρίων για κληρικούς

με στόχο την αγιογραφική κατάρτισή τους στην αντιμετώπιση των προβλημάτων που δημιουργούσε η έντονη δραστηριότητα των «μαρτύρων του Ιεχωβά». Στο τέλος ενός απ' αυτά τα σεμινάρια, τα οποία κι εγώ παρακολουθούσα, με πλησίασε και μου ζήτησε αν θα ήθελα να συνεργασθώ μαζί του στο ειδικό Γραφείο της Αρχιεπισκοπής. Αυθόρμητα δέχθηκα αμέσως την κλήση του και έκτοτε έμεινα κοντά του, στην αρχή εθελοντικά και στη συνέχεια ως τακτικός

συνεργάτης του, μέχρι της εις Κύριον εκδημίας του.

Η μαθητεία μου κοντά του όλα αυτά τα χρόνια εξελίχθηκε σε μια βαθειά εκτίμηση και αναγνώριση των πολλών χαρισμάτων του. Οποιος τον γνώρισε από κοντά και πραγματικά, μπορεί ανεπιφύλακτα να ομιλήσει για την αναμφισβήτητη πνευματική, θεολογική, επιστημονική, κοινωνική, συγγραφική, οργανωτική, διανοητική και ηθική αξία και συγκρότηση αυτής της σύγχρονης χαρισματικής Εκκλησιαστικής προσωπικότητας. Ένας δεσμευτικός θαυμασμός τραβούσε τους συνεργάτες του γύρω του στον δύσκολο και επικίνδυνο τομέα της ποιμαντικής αντιμετώπισης των προβλημάτων, που δημιουργεί η δραστηριότητα των ποικιλωνύμων νεοφανών αιρέσεων και παραθρησκευτικών ομάδων.

Η αγωνία του π. Αντωνίου ότι «χάνονται ψυχές» μπορούσε να γίνει κατανοητή και αποδεκτή μόνον από όσους γνώριζαν πραγματικά το πρόβλημα και γι' αυτό συνωστίζονταν γύρω του σε μια άμιλλα προσφοράς και συμπαραστάσεως.

Δεν έλλειψαν βεβαίως και εκείνοι που τον παρεξήγησαν και τον έκριναν για υπερβάλλοντα ζήλο, γιατί δεν κατόρθωσαν ή δεν θέλησαν να μπουκίσουν στην καρδιά του προβλήματος και να εκτιμήσουν ορθά τις πραγματικές διαστάσεις του.

Στα δεκαεννιά χρόνια που συμπορεύτηκα μαζί του στον αγώνα και στην αγωνία, υπήρξαν στιγμές ιδιαίτερης δοκιμασίας γι' αυτόν. Όμως, το ψυχικό σθένος αυτού του ισχνού στο σώμα, αλλά δυναμικού και μαχητικού λευίτου, ήταν απάραμιλλο. Είχε την ικανότητα αυτό το αεικίνητο ράσο να ξεσηκώνει, να απασχολήσει συγχρόνως πολλά άτομα, να συντάσσει με άνεση εμπεριστατωμένα κείμενα, να αντιλαμβάνεται με ταχύτητα την ουσία των πραγμάτων, να διεισδύει με λεπτότητα σκέψης στα νοήματα της Θείας Αλήθειας. Οι ταλαιπωρημένοι και ασθενικοί φυσικοί οφθαλμοί του διέβλεπαν και προέβλεπαν καταστάσεις και κινδύνους και ανέλυναν πρόσωπα και πράγματα.

Η διαίσθησή του και η οξεία πνευματική του όσφρηση ενετόπιζαν ακόμη και τις πιο λεπτές αποκλίσεις από την Ορθόδοξη Πίστη και Παράδοση και τον έκαναν ανυποχώρητο.

Συνεδύαζε την Ορθόδοξη Παράδοση με την εφαρμογή της οικονομίας. Ήταν

αυστηρός στη ζωή του, αυστηρός στη χρήση και στην αξιοποίηση του χρόνου, αλλά και στην επιστημονική έρευνα.

Είχε **αγωνία** γιατί τα προβλήματα πληθύνονταν και η απειλή μεγάλωνε, ενώ ο τρόπος αντιμετώπισής του «καυτού», όπως έλεγε, προβλήματος ήταν ανεπαρκής και ο χρόνος που αφιέρωνε γι αυτό του φαινόταν πάντοτε ολίγος. Έβλεπε ότι «ψυχές χάνονται» κι έπεφταν σε εγκληματικά χέρια «ληστών», **«εμπόρων ελπίδας»** και ότι είχαν άμεση ανάγκη φιλανθρωπίας του Χριστού. Έλεγε συχνά: Μερικοί νομίζουν ότι φιλανθρωπία είναι να ενδιαφερθής μόνο για τις υλικές και οικονομικές ανάγκες των ανθρώπων. Δεν καταλαβαίνουν ότι φιλανθρωπία είναι και το να φροντίσης τις πνευματικές και ψυχικές τους ανάγκες και να γιατρέψης τις πληγές που οι αιρέσεις και η πλάνη τους προξένησαν στην ψυχή.

Ο π. Αντώνιος εμελέτησε πολύ την Αγία Γραφή και τους Πατέρες της Εκκλησίας και edίδαξε σε όλους μας την αναγκαιότητα να εντρυφούμε στις αστήρευτες αυτές πηγές της Αλήθειας. Για να προχωρήσει στην αναίρεση της πλάνης ξεκινούσε από την «οριοθέτηση» όπως έλεγε της Ορθόδοξου πίστεως. Η ανόθευτη Ορθόδοξη πίστη ήταν ο γνώμονας πάνω στον οποίο μετρούσε κάθε ξενόφερτη ή νέα διδασκαλία. Κι αλλοίμονο αν έβγαινε λειψή. Τότε χωρίς δισταγμό την εχαρακτήριζε ως «ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη Πίστη» και επικίνδυνη.

Νομίζω, ότι για πολλά χρόνια η φωνή της Εκκλησίας μας για τις αιρέσεις και τις παραθρησκευτικές οργανώσεις θα είναι «φωνή Αντωνίου Αλεβιζοπούλου». Και νομίζω ότι δεν υπερβάλλω υποστηρίζοντας ότι εμείς οι «παραλειπόμενοι», αν θέλωμε να μιλάμε σωστά σ' αυτόν τον ευαίσθητο ποιμαντικό τομέα πρέπει να μιλάμε «κατά Αλεβιζόπουλου».

Εκείνος είχε χαράξει τον δρόμο τόσο για την προληπτική, όσο και για την θεραπευτική αντιμετώπιση της μαστιγας των αιρέσεων.

Το απολογητικό του έργο είναι ανεκτιμήτου αξίας και είναι ανεγνωρισμένο διεθνώς. Τα βιβλία του θα αποτελούν για πολλά χρόνια βασικό τμήμα της συγχρόνου ελληνικής και διεθνούς αντιαρετικής βιβλιογραφίας και πολύτιμα βοηθήματα που πρέπει να συνοδεύουν κάθε ποιμένα και κάθε ενορία στο ποιμαντικό έργο τους.

Η βαρύτητα, η αποτελεσματικότητα και η δύναμη του έργου του π. Αντωνίου βεβαιώνεται και από την στάση των αιρετικών ομάδων απέναντί του. Τούς αφαιρούσε τα προσώπια και φανέρωνε τα πραγματικά τους πρόσωπα. Γι' αυτό και οι πλέον ασυμβίβαστες μεταξύ τους ομάδες συσπειρώθηκαν και συνεμάχησαν άνομα εναντίον του. Ο π. Αντώνιος έγινε γι' αυτούς ο κύριος στόχος της λυσσαλέας επιθέσεώς τους. Νόμισαν ότι πλήττοντας αυτόν θα πλήξουν το ποιμαντικό έργο της ίδιας της Εκκλησίας.

Τον κατηγορήσαν, τον συκοφάντησαν, τον λασπολόγησαν, τον ειρωνεύτηκαν, τον εχλεύασαν, οι εχθροί της Ορθοδοξίας. Όσο έβλεπαν ότι ο λόγος του οικοδομεί τις κλονισμένες καρδιές και ξυπνάει τις πλανεμένες και στηρίζει το Ορθόδοξο φρόνημα, τόσο ενίσχυναν την λυσσαλέα τακτική τους εναντίον του. Ακολούθησαν οι μηνύσεις, οι αγωγές και οι απειλές, ακόμη και για την φυσική του εξουδετέρωση. Επεδίωξαν να τον διαβάλουν, να τον απομονώσουν, ακόμη και από την ίδια την Εκκλησία και να μειώσουν την εμπιστοσύνη με την οποία Αυτή και ιδιαίτερα ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπός μας κ. κ. Σεραφείμ του περιέβαλαν. Δεν το επέτυχαν όμως, διότι η Εκκλησία έτρεφε απεριόριστη εμπιστοσύνη σ' αυτόν και την ανανέωνε συνεχώς, γιατί ό,τι έκανε εκείνος το έκανε κατ' εντολή και εξουσιοδότηση της Εκκλησίας.

Ο π. Αντώνιος, ακόμη και όταν η εύθραυστη υγεία του άρχισε να κλονίζεται σοβαρά, δεν πτοήθηκε, αλλά μέχρι την τελευταία στιγμή εχάρασσε την πορεία και κατηύθυνε το έργο που ο ίδιος είχε θεμελιώσει.

Σαν Ιερέυς και λειτουργός του Υψίστου ο π. Αντώνιος ανέπτυξε κυρίως το χάρισμα του λόγου και της διδασχής. Ο λόγος του ήταν «**τομώτερος υπέρ πάσαν μάχαιραν**». Κάλλιστα θα μπορούσε να επαναλάβη ο π. Αντώνιος τους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «ου γαρ απέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν αλλ' ευαγγελίζεσθαι, ουκ εν σοφία λόγου, ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού» (Α Κορ. α' 17).

Αλλά και στον τομέα της θείας λατρείας, καίτοι δεν το έδειχνε ήταν πολύ **φιλακόλουθος** και συνέδεε κάθε δραστηριότητα με την θεία λατρεία, και ιδιαίτερα την θεία λειτουργία, μέσα στην οποία ενέτασσε βαπτίσεις, χρίσματα, επανεντάξεις στην Ορθοδοξία. Ήταν συνεσταλμένος ενώπιον του Αγίου Θυσιαστηρίου και εθεωρούσε την θεία λατρεία και την ενοριακή ζωή πρωτεύοντα παράγοντα στην ποιμαντική δραστηριότητα του ποιμένος.

Κατακλείοντας το αφιέρωμα τούτο της ευγνωμοσύνης μου, της αγάπης μου, της αφοσιώσεώς μου και του σεβασμού μου προς την φωτισμένη και φωτεινή προσωπικότητα του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, του ποιμένος, του θεολόγου, του απολογητού πατρός, του κοινωνικού και εκκλησιαστικού εργάτου, του λευίτου, του οικογενειάρχου και του ανθρώπου, που ε γνώρισα από κοντά για μία περίπου εικοσαετία, επιθυμώ να καταθέσω την ακόλουθη μαρτυρία και βεβαιότητα:

Ο π. Αντώνιος, στον βραχύ χρόνο της επιγείας ζωής του προσέφερε τον εαυτό του ολόκληρο «θυσίαν ζώσαν, αγίαν ευάρεστον τω Θεώ» (Ρωμ. ιβ' 1). Εθυσίασε όλα τα αγαθά του κόσμου τούτου για την δόξα του Ιησού Χριστού και της Εκκλησίας Του. «Εν κόποις περισσοτέρως, εν πληγαίς υπερβαλλόντως» (Β' Κορ. ια' 23). «Η επισύστασίς του η καθ' ημέραν» και η αγωνία του ήταν «η μέριμνα πασών των εκκλησιών» (Β' Κορ. ια' 28).

Οι ασθενικές
σωματικές
δυνάμεις του
κατανικούσαν
τις
συντονισμένες
και
συγκροτημένες
νομικές και
άλλες παγίδες
και μεθοδεύσεις
του

μετασχηματιζομένου σε «άγγελον φωτός» πατρός της πλάνης (Β' Κορ. ια 14). Για να επαληθευθή ακόμη μια φορά το αδιάψευστο στόμα του Κυρίου, όταν διαβεβαιώνη για τους αξίους εργάτες του Αμπελώνος Του ότι «η δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται» (Β' Κορ. ιβ' 9). Ήταν μια ζωντανή επιβεβαίωση των λόγων του Παύλου, ότι «πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» (Φιλιπ. δ' 13).

Ο π. Αντώνιος «θέατρον εγενήθη τω κόσμω» (Α Κορ. δ' 10), έγινε «**μωρός και άτιμος εν Χριστώ**» (Α Κορ. δ' 10). Ακολούθησε τον δρόμον των γνησίων

μαθητών του Κυρίου Ιησού και των απολογητών, οι οποίοι «**ως περικαθάρματα του κόσμου εγενήθησαν δια Χριστόν**» (Α Κορ. δ´ 12).

Για όλους αυτούς τους λόγους και για πολλούς άλλους, ο αείμνηστος και μακαριστός γέροντας π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος ασφαλώς εντάσσεται στους λόγους του Κυρίου ότι «πας όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του πατρός μου του εν ουρανοίς» (Ματθ. ι 32). Ασφαλώς εντάσσεται στον ένα-τον μακαρισμόν του Κυρίου, ότι «μακάριοι έστε όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού» (Ματθ. ε 11). Ασφαλώς ακόμη εντάσσεται στην διαβεβαίωση του Αποστόλου Ιακώβου ότι «εάν τις εν υμίν πλανηθή από της αληθείας και επιστρέψη τις αυτόν, γινωσκέτω ότι ο επιστρέψας αμαρτωλόν εκ πλάνης οδού αυτου σώσει ψυχήν εκ θανάτου και καλύψει πλήθος αμαρτιών» (ε 19-20). Και ο π. Αντώνιος επέστρεψεν εκ «πλάνης οδού» όχι μόνον μία αλλά χιλιάδες ψυχές.

Το που και πως και πόσο ομολόγησε τον Χριστόν ο π. Αντώνιος, το πως και από ποιούς και πόσο «**ωνειδίσθη**», το ποιούς και πόσους «επέστρεψεν εκ πλάνης», οι ίδιοι οι πράξαντες ή οι ευεργετηθέντες θα ομολογήσουν ενώπιον του δικαιοκρίτου και αγωνοθέτου Χριστού κατά την κοινήν Ανάστασιν. Εμείς έχομε την βεβαιότητα ότι «τον καλόν αγώνα ηγώνισται» γι' αυτό «απόκειται αυτώ ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει αυτώ ο Κύριος εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής» (Β´ Τιμ. δ´ 8).

Επί του παρόντος, η φωτεινή προσωπικότητα και το πολύτιμο και ογκώδες συγγραφικό έργο του π. Αντωνίου θα φωτίζουν τον δρόμο μας, θα καθοδηγούν τις πράξεις μας, θα παραδειγματίζουν την συμπεριφορά μας, θα ενισχύουν τις προσπάθειές μας, θα ελκύουν και θα σώζουν τις διψασμένες ψυχές και θα αποθαρρύνουν τους επιβουλευτές της Ορθοδοξίας μας. Ας αναπαύεται μακαρίως το ανήσυχο πάντα πνεύμα του «εκ των κόπων αυτου» (Αποκ. ιδ´ 13) «ένθα πάντων εστί των ευφραινομένων η κατοικία» και ο Κύριός μας Ιησούς, στον Οποίον αφιέρωσε ολόκληρη την ζωή του ας στεφανώση τον «**καλόν αγωνιστήν**» π. Αντώνιον Αλεβιζόπουλον με τον «στέφανον της ζωής».

Αιωνία Αυτού η μνήμη

ΥΛΙΚΟ ΑΝΤΑΨΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΔΙΑΛΟΓΟΣ" ΤΕΥΧΗ 2006 (ΑΦΙΕΡΩΜΑ 10 ΕΤΩΝ ΣΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟ Π.ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟ) ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ Π.Ε.Γ: http://www.ppu.gr/greek/fantony_gr.htm

ΑΝΤΙΓΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ
ΕΓΧΟΛΠΙΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και ΠΑΡΑΦΡΗΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ